

KIRSAL MİMARİ BAĞLAMINDA KONYA HALKAPINAR EVLERİNİN MİMARİSİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

*An Investigation About Architecture Of Konya Halkapınar Houses In The Context
Of Rural Architecture*

Reyhan Merve DELİBAŞ
Mimarlık Anabilim Dalı

Erkin ERTEN
Mimarlık Anabilim Dalı

ÖZET

Bu çalışmada geleneksel konut mimarsinin ilk evre özelliklerini taşıyan kırsal mimarinin plan şekillenışı, kullanılan yapı malzemesi ve yapım tekniği ile ilgili bilgiler araştırılmıştır. Alan çalışması olarak seçilen Konya ili üzerinden önce şehrin genel yapısı, tarihi ve kültürel değerleri ile ilgili açıklamalar yapılmış, devamında ise kırsal yapı karakterini koruyan Halkapınar ilçesindeki kerpiç konutlar üzerinden bölgenin mimari biçimlenışı ile ilgili özellikler incelenmiştir.

Çalışma alanının daha önce incelenmemiş olması nedeniyle öncelikle yerinde inceleme yapıp, kırsal biçimleniş gösteren yapılar belirlenmiştir. Seçilen konutların ölçümleri alınmış, ev sahipleri ile görüşmeler yapılmış ve bu bilgiler fotoğraflarla desteklenmiştir. Son olarak incelenen konutların ayırık ve bitişik düzen oluşumu, plan biçimlenışı ve servis alanları ile ilişkisini gösteren tipoloji çalışması ile bölgenin mimari yapısı açıklanmıştır.

Anahtar Kelimeler : Kırsal Mimari, Yerel Mimari, Konya Evleri

ABSTRACT

In this study shaping the plan of rural architecture that has first phase properties of conventional house architecture, used build materials and knowledge related with construction technique were investigated. Firstly, explanations were made about the overall structure of the city, its history and cultural values in Konya province that was chosen as area work, determinations have attempted about architectural form of the region through adobe homes at Halkapınar district that keeps rural structure characteristic.

Since the work area wasn't investigated before, firstly examinations on-site were made then structures that show rural formation were found. Measurements of chosen homes were taken, interviews with home owners were made and this information were supported by photographs. Lastly, the architectural structure of the region is explained by typology that shows relations with the formation of discrete and adjacent layout of investigated houses, plan configuration and service areas

Key Words : Rural architecture, Local architecture, Konya houses

Giriş

İnsan topluluklarının görülmeye başladığı ilk çağlardan itibaren temel ihtiyaç barınma olmuştur. Başlangıçta doğanın sunduğu ağaç kovukları ve

mağaralardan sağlanan barınma ihtiyacı, barınakların yeterli olmadığı durumda insanı yapım işine dahil etmiştir. İnsan topluluklarının yaşam düzeninde görülen değişiklikler ve ortaya çıkan yeni ihtiyaçlar ile de çeşitli barınma biçimleri oluşmuştur.

Çevreye ve kültüre göre biçimlenen ve modern çağın yenilikleri karşısında sürekli gerileyen geleneksel konutların son temsilcisi kırsal konutlar olarak görülmektedir. Günümüzde geleneksel mimari niteliği taşıyan yapıların daha çok kırsalda ve az nüfuslu yerleşimlerde bulunduğu ve üretimine devam edildiği bilinmektedir. Kırsal mimari özellikle çeşitli fiziksel nedenlerle izole olan bölgelerde kültürel yayılmadan uzak kaldıkları için değişimden daha az etkilenmiş ve günümüze kadar ulaşabilmiştir.

Kırsal alanlar kuşaklar boyu toprağı işleyen insanın etkileşimini anlatan kültürel ürünlerdir. Bölgeden bölgeye çeşitlilik gösteren kır insanları kültürel, sosyal, dini ve ekonomik yönlerden yaşadıkları alanı biçimlendirmiş ve oluşturdukları yapılarla yörelerinin mimari dilini oluşturmuşlardır. Kır yapıları kullanılan malzeme, yapım tekniği ve plan şekilleri bakımından hem kır insanının ihtiyaçlarına cevap vermiş, hem de doğanın olumsuz etkilerinden korunmayı sağlamıştır. Doğanın verilerini kendi yaşama alanına en uygun şekilde ve en az müdahale ile uyarlayan insan değişen çevre verileri ile çeşitli sonuçlar elde etmiştir.

Anadolu zengin coğrafi yapısı ile tarih boyunca birçok uygarlığa ev sahipliği yapmıştır. Anadolu'nun en eski konutları üzerine kurulan Konya evleri, Çatalhöyük konutları ve daha sonraki dönemlerde çevresinde oluşan konutlar ile zengin bir mimari geçmişe sahiptir. Bu özellikleri nedeniyle de tez çalışmasında tercih edilmiştir. Alan çalışması olarak seçilen Halkapınar ilçesi ise ilin en doğu ucunda yer almakta ve ulaşımı dolaylı olarak Ereğli ilçesi üzerinden gerçekleştirmektedir. İlçenin kültürel yayılmadan en az oranda etkilenmesi, kırsal yapı şekillenişini halen korumuş olması tez çalışması olarak seçilme nedenidir. Bölgenin daha önce çalışılmamış olduğu görülmüş ve hem var olan kırsal dokunun belgelenmesi, hem de gelecek çalışmalara rehber olması amaçlanmıştır.

Bu çalışmada, Konya ilinin Halkapınar ilçesi ele alınırken, yöredeki yapılaşma ve sosyal yaşantıyı yansıtacak kırsal mimarinin plan tipolojisi, yapı malzemesi ve kullanma tekniklerini ortaya koymak, bölgenin eski yapılarındaki olası uygarlık izlerini veya kırsal mimaride devam etmekte olan tarihsel gelenekleri belirlemek amacıyla, ilk yerleşim yeri olduğu saptanan Cumhuriyet (Saybaşı) mahallesi ile yine ilçeye bağlı Bahçelievler mahallesi çalışılmıştır.

Materyal ve Metot

Materyal

Bu çalışmanın oluşturulmasında yüksek lisans ve doktora tezleri, kitaplar ve ulusal yayınlardan, yerinde yapılan ölçümlerden ve rölövelerden yararlanılmıştır. Bilgileri desteklemek amaçlı sunulan görseller ve fotoğraflar alan çalışması için tercih edilen bölgeden elde edilmiştir.

Metot

İlk olarak araştırma konusuyla ilgili literatür araştırması yapılmıştır. Özellikle kırsal mimari ile ilgili yayınlanmış olan çalışmalar incelenerek, geleneksel Türk evi ve kırsal mimari, tarihsel süreç ve diğer ilgili bilgiler açıklanmıştır. Alan çalışmasını oluşturan bölümdeki bilgiler yerinde inceleme, röleve ve konutların kroki çizimlerinden oluşmaktadır. Evlerin genel özellikleri ile geçmiş olduğu değişikliklerin saptaması ise evin kullanıcıları ve belediye ile yapılan görüşmeler ile elde edilmiştir. Alan çalışmasında seçilen konutlar üzerinden bölgenin mimari karakteristiği, yapı malzemesi, plan şekli, ve yapım tekniği ile ilgili bilgi toplanıp değerlendirmeler yapılmaya çalışılmıştır.

Araştırma Bulguları ve Tartışma

Halkın kendi olanakları içinde gereksinimlerine doğrudan karşılık arayarak, kültür birikimine ve gelenek çizgisine doğaçtan eklenerek, katılımlı bir yolla gerçekleştirdiği yapılar halk yapı sanatı ürünleridir (Bektaş, 2001).

Kırsal yerleşmeler çeşitli yönleri ile değişik bilim adamları tarafından da pek çok tanımlanmış bir yerleşim birimidir. Coğrafyacılar göre yoğunluk kriteri temel alınmakta ve dağınık, küçük yerleşmelere köy denilirken, sosyologlara göre; küçük kendi içine kapalı, kendi kendine yeten, izole, okur-yazarı az olan homojen toplumlara kırsal yerleşmeler adı verilmektedir. Bu yerlerde aile yapısı büyük olup, dini hayat sosyal düzeni etkilemektedir. Gelenek, örf, adet ve sosyal normlar fertlerin yaşayış ve davranışlarını yakından etkilemekte olup fertler arası münasebetler sıcak ve şahsi olmaktadır (Çetiner, 1990).

Kırsal yapılar gerçekleştikleri yörenin doğal koşulları ile uyumlu olmaları, doğaya meydan okumayan fakat doğa ve doğal koşulları izleyen mekan ve yapı çözümlmeleri olmaları yöre doğal koşullarının bu mimarilerin ayırt edici niteliklerini belirleyici olduğu kanısını uyandırmaktadır (Eyüce, 2005).

Çevresel etkenler	Kültürel etkenler	Sosyal etkenler	Bireysel etkenler
İklim	Dünya görüşü	Aile büyüklüğü	Bireyin konutla kurduğu yararsal ilişkiler / standartlar
Topoğrafya	Kültürel değer & normlar	Ailenin sosyo-ekonomik statüsü & toplumsal etki alanı	Bireyin konutla kurduğu duygusal ilişkiler- özdeşleşim / bağlanma vb.
Doğal örüntü ve doku	Din, dil & diğer sınıflandırma kategorileri	Ailenin dünya görüşü ve toplumsal tutumları	Bireyin kültürel normları yorumlaması- eğitim
	Aile, akraba & toplum ilişkileri	Aile yapısı / ailede roller	Bireyin yaşam yoğunluğu
İnsan yapısı doku	Yaşam biçimi	Ailenin yaşam biçimi	Bireyin konut deneyimleri
Çevrede var olan malzeme vb.	Çevre/mekân kullanma normları	Ailenin öz imgesi beklentileri & umutları	Bireyin öz imgesi
	Konut kullanımına ilişkin normlar- konutun temel işlevleri & anlamı	Ailenin konut deneyimleri & konut imgesi	

Şekil 1. Konut biçiminin belirleyicileri (Batur ve Öymen Gür, 2005)

Doğal Çevre Etkenleri: Doğal çevre mimariyi biçimlendiren ve yapı içinde dış çevre koşulları içinde uyumunu sağlamak isteyen insanın gereksinimleri ile bütünleşen önemli bir etkidir. Geleneksel mimarimizin yer aldığı Anadolu'da doğal çevre olarak birbirinden büyük farklılıklar gösteren çeşitli iklim bölgeleri vardır. Dolayısıyla bu farklılıklar ile ortaya çıkan mimari de, farklı biçimler almış ve kendine özgü olan o bölgenin koşullarına tam bir uyum sağlamıştır (Eriç, 1979).

Sosyo-Kültürel Çevre Etkenleri: İnsanın barınma ihtiyacını karşılayan yapıları, geleneksel halk mimarisi bağlamında değerlendirildiğimizde, bu yapıların barınmanın ötesinde, kültürün şekillendirdiği bir yaşam alanı olduğu görülmektedir. Doğanın verdiklerine karşı, insanın üretimi olarak "kültür", mimari yapıların şekillenişinde de etkili olmuştur. Ağaç kovuğu ve mağaralardan, taşınabilir barınaklara, kolay üretilebilir yapılara, malzeme ve teknik açıdan uzun ömürlü yapılara doğru bir dönüşüm gerçekleşmiştir. Bu dönüşümün, kültürü oluşturan tüm özellikler ve değerlerden etkilenecek gerçekleştiği çok açıktır (Oğuz , Metin ve Mormenekşe, 2003).

Kırsal Mimari Dokuyu Oluşturan Unsurlar

Kırsal yerleşmelerde dokuyu oluşturan en önemli birim evdir. Kırsal kesimlerde bir işletme ünitesi niteliği kazanan evin yakınında tarım, hayvancılık vb. eylemler için gereken mekânlar evin yakınında yer alırlar.

Sokak düzeni: Geleneksel yerleşmelerde ayrık ya da bitişik evlerin yan yana geliş ile biçimlenen bir sokak düzeni vardır. Arazi yapısına göre yön değiştiren bu sokaklar, öncelikle ilk toplanma yeri olan mahalle camilerinde odaklaşmakta, buradan merkez camii ya da külliye ve ticari merkeze bağlanmaktadır (Eruzun, 1989).

Doğal koşullara uygunluk: Evlerin en önemli özelliği; doğayla savaşmadan ona uymaları, doğanın kan dolaşımı içinde kalmaları, doğrudan kullanıcının yaşama biçiminden, ölçülerinden yola çıkarak gerçekleştirilmeleridir (Bektaş, 2001)

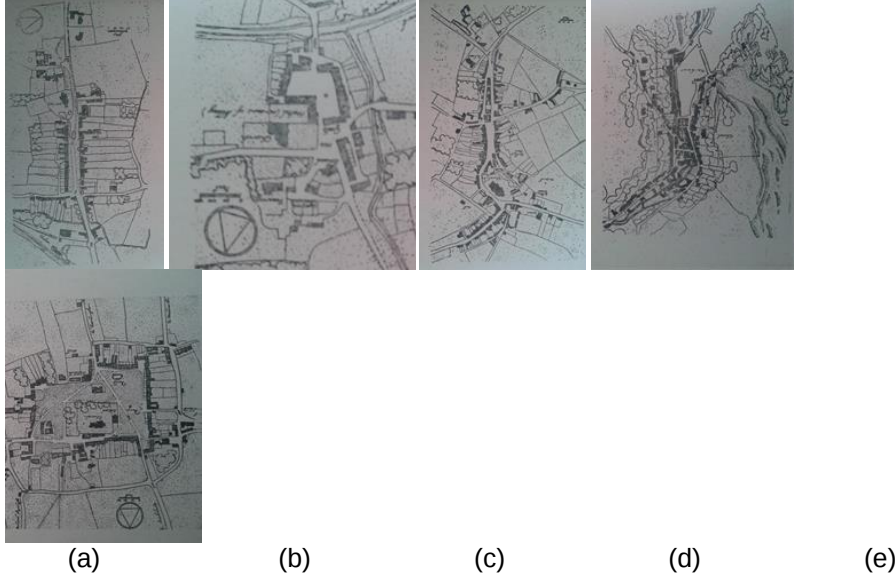
Çevreye saygı: Evlerin yan yana gelişinde ana ilke komşu yapının perdelenmemesidir. Yeni bir yapılaşma söz konusu olduğunda, ancak yakınındaki komşuların isteklerine uyularak uygulamaya geçilebilmektedir. (Eruzun, 1989).

Komşunun içine bakmamak' en önemli saygı kuralıdır. Saygısızlık olaylarına o yörenin yaşlılar kurulu el koyar ve bu kurulun kararları uygulanır. Ender durumlarda (varsa) belediyeye gidilir (Bektaş, 2001).

Kırsal Mimari Yerleşim Karakterleri

Dağınık Yerleşme: Dağınık tarımsal yerleşmenin özelliği sulu tarıma dayalı bir yerleşme türü olmasıdır. Bu yerleşmeler a) büyük çiftlikler halinde, b) aile işletmeleri halinde dağınık yerleşim olarak farklılıklar göstermektedirler (Çetiner, 1990).

Toplu Yerleşme: Ülkemizde başta olan yerleşme türüdür. Bu tür çalışma yerinde çalışma ve barınma alanları birbirinden ayrılmıştır. Barınma alanları birbirlerine yakın olarak inşa edilmiş konut gruplarından meydana gelir (Çetiner, 1990).

Şekil 2. Kırsal yerleşme şekilleri:

- a) Yol Kenarı Köy b) Meydan Civarı Köy c) Yıldız Köy d) Küme Köy
e) Dağınık Köy (Çetiner, 1990)

Kırsal Mimaride Mekansal Kurgu

Odalar: Türk evinde odalar, yapı içindeki eylemlerin çoğunu karşılayabilen en önemli birimlerdir. Temel ilkeler açısından Türk Çadırı ile büyük bir benzerlik göstermekle birlikte, taşınmaz oluşundan kaynaklanan farklılıklar vardır. Fonksiyon benzerliği oda boyutlarının çadır mekânı ile eşdeğerde olmasını sağlamıştır. Ancak çadırın uygun iklim koşullarına taşınma zorunluluğuna karşılık, sabit bir yapının bölümü durumundaki odanın olumsuz koşullarda da belli bir yaşam konforu sağlaması gerekmektedir. Odada dış ortamla olan görsel ilişki, uygun pencere boyutları ve sokağa taşan çıkmalarla alabildiğine genişletilmiştir, Çıkmalardaki yan pencereler, odalardan sokakların dikey algılanmasını sağlamakta ve genellikle ev içinde yaşayan kadınların görsel zenginliğini artırmaktadır (Eruzun. 1989).

Şekil 3. Türk odasının iç düzeni (Eruzun, 1989)

Hizmet alanları: Servis kısımlarının başında mutfak ve helalar gelir. Bunlar daima yan yana ve binadan ayrı bir kütle teşkil ederler. Servis kısımlarından bir de ahırlar vardır ki bunlar da hiçbir hususiyet göstermezler. Binalardan biri de zahire vs. ambarı olarak kullanılır (Berk, 1951).

Sofa: Başlangıçta mekânlar arası geçiş ve hizmet alanı olarak biçimlenen sofa, daha sonra sosyal yapının gerektirdiği işlevlere kavuşmuştur. Aile bireylerinin sık sık bir araya gelişinde özel köşelerde hizmet verebildiği gibi, gerek büyüklüğü gerekse biçimlenişi düğün, nişan, doğum, ölüm ya da bir başka amaç için kullanımlara olanak verebilmektedir (Eruzun, 1989).

Kırsal Mimaride Bina Kabuğu ve Cephe Düzenleri

Evlerin sokak cepheleri giriş ve üst katların işlevsel ikiliğini simgemektedir. Yüksek bahçe duvarları ile beraber giriş katları, görsel olarak sokağa ait olan, onu tanımlayan bir süreklilik oluştururlar. Geleneksel Türk sokaklarının belirgin özelliği olan, dışarıya doğru taşan üst katların stakkato devinimleri ile girişlerin ritmi, evlerin konumu ile sokak biçimi arasındaki derin ilişkiyi vurgulamaktadır. Giriş katı birinci kat ikilemi, cephelerin ve sonuçta sokakların özgün karakterini saptamıştır. Klasikleşmiş cephe tasarımında en önemli özellik cephenin oda ve eyvan ayırımına göre düzenlenmesidir (Kuban, 1995).

Konya İli Genel Yapısı

Şekil 4. Konya haritası (Kaya ve Kılıç, 2011)

Konya ili; Anadolu Yarımadasının ortasında bulunan İç Anadolu Bölgesinin güneyinde yer almaktadır. İl topraklarının büyük bir bölümü, İç Anadolu'nun yüksek düzlükleri üzerine rastlar. Güney ve güney batı kesimleri Akdeniz bölgesine dahildir (Kaya ve Kılıç, 2011).

Yörede yazlar kurak ve sıcak, kışlar ise soğuk ve yağışlı geçer. Yağışların mevsimlik dağılışına gelince, yıllık yağışın %36'sı kış aylarına, %20'sinin sonbahar ayarına ve %11'inin de yaz aylarına isabet ettiği görülmektedir. Bunun sonucu olarak bitkiler, gelişim devrelerinde gerekli suyu, kışın toprakta birikmiş olan sudan karşılamakta olduğundan, yörede nadaslı kuru tarım zorunluluğu doğmaktadır (Çınar, 1990).

Anadolu'nun ortasında yer alan Konya şehri, dünya tarihinde bilinen pek çok uygarlıkların merkezi olmuştur. Çatalhöyük'te yapılan kazı çalışmalarında bölgede yaşamış insan tarihinin M.Ö. 9000 li yıllara kadar uzandığı bilinmektedir (Ulusoy ve Ulusoy, 2015).

Konya kenti kurulduğundan bu yana, eski bir höyük olan Alâeddin Tepesi ve çevresinde gelişmiştir (Topçu, 2011).

Geleneksel Konya Evlerinin Özellikleri

Konya şehrinin evleri, plan bakımından hayatlı evler ve sofalı evler olmak üzere ikiye ayrılır (Berk, 1951).

Hayatlı evler: Bunlar şehrin en karakteristik tipini taşıyan, daha ufak evlerdir. Evlere, sokaktan bir hayat vasıtası ile girilir. Konya'da hayat tabiri, zemini taşla döşeli bir ön bahçedir Bu gruptaki evlerde kendi içerisinde üçe ayrılır. Bunlar: Tek katlı evler, iki katlı evler ve mabeynli evlerdir.

Sofalı evler: Genellikle büyük bağlar ve bahçeler içine inşa edilmişlerdir. Ancak, bu evlerin esas pencereleri ön bahçeye açılmışlardır. Bir kısmı da arkadaki bağa bakarlar. Bu evler, plan itibarıyla simetrikler ve birinci gruptaki simetrik evlerin inkişafından ibarettir (Berk, 1951).

Geleneksel Konya evleri dış cephe itibarı ile oldukça yalın bir görünüm arz eder. Kerpiç malzemenin yoğun olarak kullanıldığı Geleneksel Konya kent dokusunda, yapılar toprak sıvalı ve düz toprak damlıdır (Ulusoy ve Ulusoy, 2015).

Halkapınar Evleri Kırsal Mimari Özellikleri

Halkapınar, İç Anadolu'nun güneydoğusunda, Konya ilinin de en doğu ucunda, ilin en uzak ilçelerinden biri durumundadır. İlçe 37,1 ile 37,6 kuzey enlemi ve 34 ile 34,5 doğu boylamı arasında olup, yüzölçümü 362m²'dir. Kuzeyinde Ereğli ilçesi, doğusunda Ulukışla ilçesi, güneyinde İçel ili, batısında ise Ayrancı ile yine Ereğli ilçesi yer almaktadır (Ünal ve ark., 2015).

Topoğrafik düzenin etkisi sonucunda evler doğal eğime uygun olarak iki katlı inşa edilmiştir. Eğimin daha az olduğu yerlerde mümkün olan en az müdahale ile arazi düzlenerek yapı üretimine uygun hale getirilmiş ve konutlar yerleştirilmiştir.

Alan çalışmasında tez kapsamına dahil edilmek üzere 19 adet konut seçilmiş olup bu konutların 9 tanesi ilçenin ilk yerleşim yeri olan Cumhuriyet Mahallesinden, 10 tanesi ise yine ilçeye bağlı Bahçelievler mahallesinden seçilmiştir. 1 ve 2 nolu çizelgede bu iki mahallede incelenen konutlardan örnekler verilmektedir.

Çizelge 1. Konya Halkapınar cumhuriyet mahallesinde incelenen kırsal konutlar

KONUT 1	KONUT 2	KONUT 3
		
KONUT 4	KONUT 5	KONUT 6
		

Çizelge 2. Konya Halkapınar bahçelievler mahallesinde incelenen kırsal konutlar

KONUT 7	KONUT 8	KONUT 9
		
KONUT 10	KONUT 11	KONUT 12
		

Tartışmalar ve Sonuçlar

Halkapınar kırsal mimarisinde, yapıların yer seçimi ve aplikasyonunda göze çarpan en önemli özellik, mevcut topoğrafik yapının olduğu gibi kabul edilmiş olmasıdır. Yapıların plan, form ve ölçüleri zemin koşullarına göre belirlenmiştir.

Yapı şekillenmesine yön veren diğer bir olgu ise yörenin ekonomik yaşantısıdır. Tarım ve kısmen hayvancılık ile geçimini sağlayan halkın konutlarında zemin katlar bu işleve cevap verecek şekilde çözümlenmiştir. Hemen hemen bütün konutlarda ahır ve odunluk bulunmaktadır.

Evlerin büyük çoğunluğunda 'ıslak hacim' olarak adlandırılabilen mutfak, banyo ve tuvalet gibi kısımlar evin temel birimleri içinde bulunmayıp, bazı yapılara daha sonradan ilave edilmiştir. Ekonomik yaşantının getirisi olarak zemin katlarda planlanan servis mekanları ise ya yıkılmıştır ya da yapı sahipleri tarafından depo olarak kullanılmıştır.

Gelişen teknoloji ve değişen yaşam şekilleri sonucunda elektrik ve su tesisatının da yapı içerisine daha sonradan alındığı gözlenmiştir. Pencere ve kapı doğramaları da zaman içerisinde değişime uğrayan bir diğer yapı elemanıdır. Bir çok evde özellikle pencere doğramaları pvc olarak tekrar düzenlenmiştir. Buna rağmen zemin katlardaki pencere açıklıkları ve sayısı bölgenin soğuk ikliminin doğal sonucu olan küçük açıklıkta ve en az sayıda olması yönünü halen koruduğu gözlenmiştir.

Kaynaklar

- BATUR, A., ve ÖYMEN GÜR, Ş., 2005. Doğu Karadeniz'de Kırsal Mimari. Milli Reüserans T.A.Ş., 253s.
- BERK, C., 1951. Konya Evleri. İTÜ Mimarlık Doktora Tezi, İstanbul, 205s.
- BEKTAŞ, C., 2001. Halk Yapı Sanatı. Literatür Yayınları, 157s.
- ÇETİNER, A., 1990. Kırsal Yerleşmeler ve Fiziki Düzenleme İlkeleri. İTÜ 2. Baskı, 87s.
- ÇINAR, K., 1990. Konya Ovası Kırsal Yerleşmelerinde Planlamaya İlişkin Bir Yöntem Araştırması. Selçuk Üniversitesi Doktora Tezi, Konya, 305s.
- ERİÇ, M., 1979. Geleneksel Türk Mimarisinde Malzeme Seçim ve Kullanımı. Yapı dergisi, Cilt 1979(3) sayı:33 42-45s.
- ERUZUN, C., 1989. Kültürel Süreklilik İçinde Türk Evi. Mimarlık Dergisi sayı: 236(4) İstanbul, 116s.
- KAYA, A., ve KILCI, 2011. Konya İl Çevre Durum Raporu. T.C. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı Konya Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü ÇED Hizmetleri Şubesi,380s.
- KUBAN, D., 1995. Türk Hayat'lı Evi. T.C. Ziraat Bankası Kültür Yayınları, 279s.
- OĞUZ, M. Ö., METİN, E., ve MORMENEKŞE, F., 2007. Yaşayan Geleneksel Mimarî. Gazi Üniversitesi Türk Halkbilimi Araştırma ve Uygulama Merkezi Yayını, Ankara, 240s.
- TOPÇU, K. D., 2011. Kent kimliği üzerine bir araştırma: konya örneği. Uluslar Arası İnsan Bilimleri Dergisi cilt 8 sayı 2, 1048-1072s.
- ULUSOY, M., ve ULUSOY, H. E., 2015. Kültürel Değişim Bağlamında Konut; Konya Örneği. Atrium cilt 3 sayı 1, Konya, 30- 38s.
- ÜNAL, A., AYDIN, H., AKCAN, E., KUBAT, B., YALÇINKAYA, N., HELVACI, C., ve ÖZKAN, Y., 2015. Zanapa'dan Halkapınar'a. Dizgi Ofset, Konya 104s.